

Czwartek, 15 czerwca 2017 r.

P8_TA(2017)0271

Europejski program na rzecz gospodarki dzielenia się**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 czerwca 2017 r. w sprawie europejskiego programu na rzecz gospodarki dzielenia się (2017/2003(INI))**

(2018/C 331/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie aktu o jednolitym rynku cyfrowym⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 maja 2016 r. w sprawie strategii jednolitego rynku⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 listopada 2016 r. w sprawie nowych możliwości dla małych przedsiębiorstw transportowych, w tym modeli biznesowych opartych na współpracy⁽³⁾,
- uwzględniając posiedzenie grupy roboczej wysokiego szczebla ds. konkurencyjności i wzrostu, które odbyło się dnia 12 września 2016 r., i dokument konsultacyjny prezydencji poświęcony przedmiotowemu zagadnieniu⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 czerwca 2016 r. pt. „Europejski program na rzecz gospodarki dzielenia się” (COM(2016)0356),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 maja 2016 r. pt. „Platformy internetowe i jednolity rynek cyfrowy. Szanse i wyzwania dla Europy” (COM(2016)0288),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 października 2015 r. pt. „Usprawnianie jednolitego rynku: więcej możliwości dla obywateli i przedsiębiorstw” (COM(2015)0550),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 maja 2015 r. pt. „Strategia jednolitego rynku cyfrowego dla Europy” (COM(2015)0192),
- uwzględniając szczyt Rady ds. konkurencyjności z dnia 29 września 2016 r. oraz jego wyniki,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/123/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą usług na rynku wewnętrznym⁽⁵⁾ („dyrektywa usługowa”),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego⁽⁶⁾ („dyrektywa o handlu elektronicznym”),
- having regard to Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/29/WE z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2006/2004 („dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”)⁽⁷⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniającą dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i praw użytkowników związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0009.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0237.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0455.⁽⁴⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-11834-2016-INIT/en/pdf>⁽⁵⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.⁽⁶⁾ Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1.⁽⁷⁾ Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22.⁽⁸⁾ Dz.U. L 337 z 18.12.2009, s. 11.

Czwartek, 15 czerwca 2017 r.

- uwzględniając dokument roboczy Komisji z dnia 25 maja 2016 r. w sprawie wytycznych dotyczących wdrażania dyrektywy 2005/29/WE o nieuczciwych praktykach handlowych (SWD(2016)0163),
  - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE („ogólne rozporządzenie o ochronie danych”) ⁽¹⁾,
  - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 7 grudnia 2016 r. pt. „Gospodarka dzielenia się i platformy internetowe: wspólny punkt widzenia miast i regionów” ⁽²⁾,
  - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 15 grudnia 2016 r. w sprawie gospodarki dzielenia się ⁽³⁾,
  - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz Komisji Transportu i Turystyki (A8-0195/2017),
- A. mając na uwadze, że w ostatnich latach nastąpił szybki rozwój gospodarki dzielenia się, jeśli chodzi o użytkowników, transakcje i dochody, co doprowadziło do zmiany sposobu dostarczania produktów i usług oraz stało się wyzwaniem dla modeli gospodarczych o ugruntowanej pozycji w wielu sektorach;
- B. mając na uwadze, że gospodarka dzielenia się jest społecznie korzystna dla obywateli UE;
- C. mając na uwadze, że małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) są podstawowym motorem napędowym europejskiej gospodarki oraz że stanowią – na podstawie danych z 2014 r. – 99,8 % wszystkich przedsiębiorstw sektora niefinansowego i zapewniają dwie trzecie wszystkich miejsc pracy;
- D. mając na uwadze, że jedynie 1,7 % przedsiębiorstw w UE w pełni wykorzystuje zaawansowane technologie cyfrowe, a 41 % wcale z nich nie korzysta; mając na uwadze, że jeśli UE ma utrzymać i poprawić swoją konkurencyjność, kluczowe znaczenie ma cyfryzacja wszystkich sektorów;
- E. mając na uwadze, że z badania przeprowadzonego niedawno przez Komisję wynika, iż 17 % europejskich konsumentów korzysta z usług świadczonych w ramach gospodarki dzielenia się, a 52 % wie o tym, że tego rodzaju usługi są oferowane ⁽⁴⁾;
- F. mając na uwadze, że nie istnieją oficjalne dane statystyczne dotyczące wielkości zatrudnienia w ramach gospodarki dzielenia się;
- G. mając na uwadze, że gospodarka dzielenia się oferuje możliwości dostępu do rynku pracy dla ludzi młodych, migrantów, pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu i seniorów;
- H. mając na uwadze, że modele gospodarki dzielenia się mogą pomóc w zwiększaniu udziału kobiet w rynku pracy i gospodarce poprzez tworzenie elastycznych form przedsiębiorczości i zatrudnienia;
- I. mając na uwadze, że choć niedawny komunikat Komisji pt. „Europejski program na rzecz gospodarki dzielenia się” stanowi dobry punkt wyjścia dla skutecznego wsparcia i uregulowania tego sektora, istnieje potrzeba uwzględnienia kwestii równości płci i odpowiedniego stosowania przepisów dotyczących przeciwdziałania dyskryminacji w kontekście dalszej analizy i zaleceń w tej dziedzinie;
- J. mając na uwadze, że promowanie sprawiedliwości społecznej i ochrony socjalnej w rozumieniu art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej to także cel rynku wewnętrznego UE;

⁽¹⁾ Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1.

⁽²⁾ ECON-VI/016.

⁽³⁾ Dz.U. C 75 z 10.03.2017, s. 33.

⁽⁴⁾ Badanie Eurobarometr Flash 438 (marzec 2016 r.) dotyczące wykorzystywania platform współpracy.

Czwartek, 15 czerwca 2017 r.

Uwagi ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat w sprawie europejskiego programu na rzecz gospodarki dzielenia się i podkreśla, że powinien on stanowić pierwszy krok na drodze ku lepiej wyważonej, szerszej zakrojonej i ambitniejszej strategii UE na rzecz gospodarki dzielenia się;
2. uważa, że rozwijana w odpowiedzialny sposób gospodarka dzielenia się stwarza wiele możliwości dla obywateli i konsumentów, którzy korzystają z większej konkurencji, usług dostosowanych do potrzeb, większego wyboru i niższych cen; podkreśla, że wzrost w tym sektorze jest napędzany przez konsumentów i umożliwia im odgrywanie aktywniejszej roli;
3. podkreśla potrzebę umożliwienia rozwoju przedsiębiorstwom poprzez usuwanie przeszkód oraz unikanie dublowania i fragmentacji, które to zjawiska hamują rozwój transgraniczny;
4. zachęca państwa członkowskie do zadbania o jasność prawa oraz apeluje o niepostrzeganie gospodarki dzielenia się jako zagrożenia dla gospodarki tradycyjnej; podkreśla znaczenie uregulowania gospodarki dzielenia się w taki sposób, aby ułatwiać i stwarzać możliwości, a nie ograniczać;
5. zgadza się z poglądem, że gospodarka dzielenia się stwarza nowe i interesujące możliwości w zakresie przedsiębiorczości, generuje miejsca pracy i wzrost oraz często odgrywa istotną rolę nie tylko w poprawie efektywności systemu gospodarczego, lecz również czyni go bardziej zrównoważonym pod względem społecznym i środowiskowym oraz umożliwia lepszą alokację zasobów i aktywów, które w przeciwnym razie byłyby słabo wykorzystywane, a tym samym przyczynia się do przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym;
6. jednocześnie uznaje, że gospodarka dzielenia się może wywierać przemożny wpływ na od dawna utrwalone modele biznesowe w wielu strategicznych sektorach, takich jak transport, zakwaterowanie, gastronomia, usługi, sprzedaż detaliczna i finanse; rozumie wyzwania wynikające z istnienia różnych norm prawnych dla podobnych podmiotów gospodarczych; uważa, że gospodarka dzielenia się wzmacnia pozycję konsumentów, stwarza nowe możliwości zatrudnienia oraz może ułatwiać przestrzeganie przepisów prawa podatkowego, niemniej jednak podkreśla, jak ważne jest, aby zadbać o wysoki poziom ochrony konsumentów oraz przestrzeganie praw pracowników i przepisów prawa podatkowego; uznaje, że gospodarka dzielenia się wpływa na środowiska zarówno miejskie, jak i wiejskie;
7. zwraca uwagę na brak jasności wśród przedsiębiorców, konsumentów i władz co do stosowania w niektórych dziedzinach obowiązujących uregulowań, a tym samym na potrzebę zajęcia się problemem szarych stref regulacyjnych, a także wyraża zaniepokojenie z powodu zagrożenia fragmentacją jednolitego rynku; zdaje sobie sprawę, że w przypadku nieodpowiedniego zarządzania zmiany te mogą skutkować niepewnością prawa w odniesieniu do obowiązujących przepisów i ograniczeniami w korzystaniu z praw indywidualnych i z praw w dziedzinie ochrony konsumentów; uważa, że regulacje muszą spełniać swoje zadanie w epoce cyfrowej oraz jest głęboko zaniepokojony negatywnym wpływem niepewności prawa i złożoności przepisów na europejskie przedsiębiorstwa typu start-up i organizacje non profit zaangażowane w gospodarkę dzielenia się;
8. uważa, że zadbanie o dynamiczne, jasne i w stosownych przypadkach zharmonizowane otoczenie prawne oraz zapewnienie równych warunków działania to zasadniczy warunek wstępny mający znaczenie dla rozkwitu gospodarki dzielenia się w UE;

Gospodarka dzielenia się w UE

9. podkreśla potrzebę postrzegania gospodarki dzielenia się nie tylko jako zbioru nowych modeli biznesowych w celu oferowania towarów i usług, lecz również jako nowej formy integracji gospodarki i społeczeństwa, w ramach której podstawą oferowanych usług jest różnorodność relacji umożliwiających łączenie stosunków gospodarczych ze społecznymi oraz tworzących nowe formy społeczności i nowe modele działalności gospodarczej;
10. zwraca uwagę, że gospodarka dzielenia się w Europie ma szereg specyficznych cech, co odzwierciedla również strukturę europejskiego biznesu złożoną w głównej mierze z MŚP i mikroprzedsiębiorstw; podkreśla potrzebę zadbania o otoczenie biznesowe sprzyjające rozwojowi platform współpracy i uzyskiwaniu przez nie wysokiego stopnia konkurencyjności na rynku globalnym;

Czwartek, 15 czerwca 2017 r.

11. zauważa, że przedsiębiorcy europejscy wykazują dużą skłonność do tworzenia platform współpracy dla celów społecznych, a także odnotowuje rosnące zainteresowanie gospodarką dzielenia się opartą na modelach przedsiębiorczości spółdzielczej;
12. podkreśla, jak ważne jest zapobieganie wszelkim formom dyskryminacji, aby zapewnić skuteczny i równy dostęp do usług społecznościowych;
13. uważa, że usługi oferowane w ramach gospodarki dzielenia się, które są publicznie reklamowane i oferowane z nastawieniem na zysk, podlegają dyrektywie Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do towarów i usług⁽¹⁾ oraz dostarczania towarów i usług, w związku z czym powinny być zgodne z zasadą równego traktowania kobiet i mężczyzn;

Ramy prawne UE – partnerzy społecznościowi, konsumenci i platformy współpracy

14. zauważa, że choć niektóre sektory gospodarki dzielenia się są objęte regulacjami, w tym również na szczeblu lokalnym i krajowym, to jednak inne sektory mogą znajdować się w szarej strefie regulacyjnej, gdyż nie zawsze jest całkowicie jasne, które przepisy UE mają zastosowanie, a to z kolei prowadzi do istotnych różnic między państwami członkowskimi z powodu przepisów krajowych, regionalnych i lokalnych oraz orzecznictwa, a także skutkuje fragmentacją jednolitego rynku;
15. z zadowoleniem przyjmuje plany Komisji dotyczące zajęcia się obecnym rozdrobnieniem, lecz ubolewa, że w swoim komunikacie nie wyjaśniła ona wystarczająco precyzyjnie możliwości stosowania obowiązującego prawodawstwa UE w odniesieniu do różnych modeli gospodarki dzielenia się; podkreśla potrzebę wzmocnienia środków podejmowanych przez państwa członkowskie z myślą o egzekwowaniu obowiązujących przepisów oraz wzywa Komisję do podjęcia działań w celu ustanowienia ram egzekwowania przepisów, które to ramy stanowiłyby wsparcie dla państw członkowskich w czynionych przez nie staraniach, zwłaszcza w odniesieniu do dyrektywy usługowej i dorobku prawnego w zakresie prawa konsumenckiego; wzywa Komisję do wykorzystania w tym celu wszelkich dostępnych narzędzi, łącznie z postępowaniem w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, ilekroć stwierdzone zostanie niewłaściwe lub niewystarczające wdrożenie przepisów;
16. podkreśla, że zgodnie z traktatami i prawem wtórnym wymogi dostępu do rynku dla platform współpracy i usługodawców społecznościowych muszą być niezbędne, uzasadnione i proporcjonalne, a także proste i jasne; podkreśla, że w ramach tej oceny należy brać pod uwagę, czy usługi świadczą fachowcy czy osoby prywatne, dzięki czemu partnerzy zaangażowani w świadczenie usług społecznościowych będą podlegać lżejszym wymogom prawnym, a jednocześnie zapewnione zostaną wysokie standardy jakości i wysoki poziom ochrony konsumentów oraz uwzględnione różnice sektorowe;
17. uznaje potrzebę rozwoju przedsiębiorstw o ugruntowanej pozycji, nowych operatorów oraz usług związanych z platformami cyfrowymi i gospodarką dzielenia się w warunkach sprzyjających zdrowej konkurencji i prowadzeniu działalności gospodarczej oraz w atmosferze przejrzystości w odniesieniu do zmian ustawodawczych; zgadza się, że dokonując oceny wymogów dostępu do rynku w kontekście dyrektywy usługowej, państwa członkowskie powinny uwzględniać specyficzne cechy przedsiębiorstw działających w ramach gospodarki dzielenia się;
18. wzywa Komisję do współpracy z państwami członkowskimi w celu opracowania dalszych wytycznych dotyczących określenia skutecznych kryteriów rozróżniania między partnerami społecznościowymi a fachowcami, co ma kluczowe znaczenie dla sprawiedliwego rozwoju gospodarki dzielenia się; zwraca uwagę, że wytyczne te powinny gwarantować jasność i pewność prawa oraz uwzględniać m.in. różnice w przepisach obowiązujących w państwach członkowskich i ich rzeczywistość gospodarczą, na którą składają się takie elementy jak poziom dochodów, charakterystyczne cechy sektorów, sytuacja mikroprzedsiębiorstw i małych przedsiębiorstw oraz zarobkowy cel prowadzonej działalności; jest zdania, że dobrym rozwiązaniem byłoby ustanowienie zbioru ogólnych zasad i kryteriów na szczeblu UE oraz zbioru odpowiednich wartości progowych na szczeblu krajowym, a także wzywa Komisję do przeprowadzenia w tym celu odpowiedniej analizy;
19. zwraca uwagę, że choć ustanowienie wartości progowych może prowadzić do odpowiedniego rozgraniczenia między partnerami społecznościowymi a przedsiębiorstwami, to jednocześnie może doprowadzić do nierówności między mikroprzedsiębiorstwami i małymi przedsiębiorstwami z jednej strony a partnerami społecznościowymi z drugiej strony; uważa, że należy zalecić równe warunki działania między porównywalnymi kategoriami usługodawców; apeluje o wyeliminowanie zbędnych obciążeń regulacyjnych i o zniesienie nieuzasadnionych wymogów dostępu do rynku dla wszystkich podmiotów gospodarczych, zwłaszcza dla mikroprzedsiębiorstw i małych przedsiębiorstw, gdyż hamuje to również innowacje;

⁽¹⁾ Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 37.

Czwartek, 15 czerwca 2017 r.

20. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji dotyczącą zapewnienia adekwatności prawa konsumenckiego oraz zapobiegania nadużywaniu gospodarki dzielenia się w celu obchodzenia przepisów; uważa, że konsumenci powinni cieszyć się wysokim poziomem skutecznej ochrony bez względu na to, czy usługodawcami są partnerzy społecznościowi czy profesjonalści, a w szczególności podkreśla wagę ochrony konsumentów w przypadku transakcji zawieranych między partnerami społecznościowymi, choć przyznaje, że pewna forma ochrony możliwa jest na zasadzie samoregulacji;
21. apeluje o podejmowanie działań gwarantujących pełne stosowanie przepisów w zakresie ochrony konsumentów i stałą zgodność z nimi w przypadku podmiotów okazjonalnie świadczących usługi w stopniu równym lub porównywalnym z profesjonalnymi usługodawcami;
22. zauważa, że konsumenci powinni mieć dostęp do informacji o tym, czy na oceny innych użytkowników usługi nie wpływa usługodawca, na przykład w formie płatnej reklamy;
23. zwraca uwagę na potrzebę większej jasności w kwestii zabezpieczeń dla konsumentów w przypadku sporów oraz apeluje, aby w ramach platform współpracy zadbać o skuteczne procedury dochodzenia roszczeń i rozstrzygania sporów, co ułatwi konsumentom korzystanie z przysługujących im praw;
24. podkreśla, że modele biznesowe w ramach gospodarki dzielenia się opierają się w dużej mierze na reputacji oraz że przejrzystość ma tu zasadnicze znaczenie; uważa, że w wielu przypadkach modele biznesowe w ramach gospodarki dzielenia się wzmacniają pozycję konsumentów i umożliwiają im odgrywanie aktywnej roli dzięki wsparciu technologicznemu; podkreśla, że w gospodarce dzielenia się przepisy dotyczące ochrony konsumentów potrzebne są zwłaszcza tam, gdzie występują podmioty dominujące rynek, asymetria informacji lub brak wyboru czy konkurencji; podkreśla znaczenie zagwarantowania konsumentom odpowiednich informacji o systemie prawnym obowiązującym w przypadku każdej transakcji oraz o powiązanych prawach i obowiązkach prawnych;
25. wzywa Komisję do dokładniejszego i jak najszybszego wyjaśnienia systemu odpowiedzialności w ramach platform współpracy, aby sprzyjać odpowiedzialnym formom postępowania oraz promować przejrzystość i pewność prawa, a tym samym zwiększać zaufanie użytkowników; w szczególności dostrzega brak pewności co do tego, czy usługa podstawowa jest świadczona w ramach danej platformy czy też platforma oferuje jedynie usługę społeczeństwa informacyjnego w rozumieniu dyrektywy o handlu elektronicznym; wobec tego wzywa Komisję do przedstawienia dodatkowych wytycznych dotyczących tych aspektów oraz do rozważenia, czy potrzebne są dalsze działania, aby poprawić skuteczność ram regulacyjnych; jednocześnie zachęca operatorów platform współpracy do dobrowolnego podejmowania w tym celu odpowiednich środków;
26. wzywa Komisję do dalszej kontroli prawodawstwa UE w celu ograniczenia niepewności i zagwarantowania większej pewności prawa w odniesieniu do przepisów mających zastosowanie do modeli biznesowych opartych na współpracy, a ponadto wzywa ją do oceny, czy nowe lub zmienione zasady spełniają swoje zadanie, zwłaszcza w odniesieniu do aktywnych pośredników i udzielanych przez nich informacji, wymogów dotyczących przejrzystości, niewykonania zobowiązań i odpowiedzialności;
27. uważa, że wszelkie nowe ramy regulacyjne powinny zwiększać zdolność platform w zakresie samoregulacji i stosowania mechanizmów wzajemnej oceny, gdyż obydwa te rozwiązania okazały się skuteczne i uwzględniają zadowolenie konsumentów z usług społecznościowych; jest przekonany, że same platformy współpracy mogą odgrywać aktywną rolę w tworzeniu takiego nowego otoczenia regulacyjnego poprzez korygowanie asymetrycznych informacji, zwłaszcza za pośrednictwem mechanizmów ochrony reputacji w otoczeniu cyfrowym, mających na celu budowanie zaufania użytkowników; jednocześnie zauważa, że zdolność platform współpracy do samoregulacji nie zastępuje potrzeby stosowania obowiązujących przepisów takich jak dyrektywa usługowa, dyrektywa o handlu elektronicznym, unijne prawo konsumenckie i ewentualnie inne odnośne przepisy;
28. uważa wobec tego, że cyfrowe mechanizmy budowania zaufania stanowią istotny element gospodarki dzielenia się; z zadowoleniem przyjmuje wszelkie wysiłki i inicjatywy podejmowane przez operatorów platform współpracy w celu zapobiegania zakłóceniom, wzmacniania zaufania do mechanizmów sporządzania ratingów i ocen oraz w celu poprawiania ich przejrzystości, określania wiarygodnych kryteriów reputacji, wprowadzania gwarancji lub ubezpieczeń, weryfikowania tożsamości partnerów społecznościowych i konsumentów oraz opracowywania bezpiecznych i przejrzystych systemów płatności; uważa, że owe nowe możliwości technologiczne, takie jak dwustronne mechanizmy oceny, niezależna kontrola ratingów i dobrowolne przyjmowanie systemów certyfikacji, to dobre przykłady działań służących zapobieganiu nadużyciom, manipulacjom, oszustwom i fałszywym informacjom zwrotnym; zachęca operatorów platform współpracy do wzorowania się na najlepszych praktykach oraz do informowania o obowiązkach prawnych użytkowników takich platform;

Czwartek, 15 czerwca 2017 r.

29. zwraca uwagę, że niezwykle ważne jest wyjaśnianie sposobów funkcjonowania systemów automatycznego podejmowania decyzji w oparciu o algorytmy, aby zagwarantować sprawiedliwość i przejrzystość tych algorytmów; zwraca się do Komisji o zbadanie tej kwestii również pod kątem unijnego prawa w zakresie konkurencji; wzywa Komisję do współpracy z państwami członkowskimi, sektorem prywatnym i odpowiednimi organami regulacyjnymi w celu ustalenia skutecznych kryteriów ustanawiania zasad odpowiedzialności za algorytmy dla platform współpracy funkcjonujących w oparciu o informacje;

30. podkreśla potrzebę oceny wykorzystywania danych, jeżeli może ono mieć różne skutki w odniesieniu do różnych grup społecznych, aby zapobiegać dyskryminacji i weryfikować potencjalne szkody dla prywatności będące wynikiem korzystania z dużych zbiorów danych; przypomina, że UE opracowała już kompleksowe ramy ochrony danych w ogólnym rozporządzeniu o ochronie danych i wobec tego apeluje do operatorów platform współpracy o niezaniechanie kwestii ochrony danych oraz o udostępnianie usługodawcom i użytkownikom przejrzystych informacji o zgromadzonych danych osobowych i sposobie ich przetwarzania;

31. zauważa, że wiele przepisów dorobku prawnego UE ma już zastosowanie do gospodarki dzielenia się; wzywa Komisję do oceny potrzeby dalszego rozwijania unijnych ram prawnych w celu zapobieżenia dalszej fragmentacji jednolitego rynku w zgodzie z zasadami lepszego stanowienia prawa i doświadczeniami państw członkowskich; uważa, że w miarę potrzeby ramy te należy zharmonizować oraz że powinny one być elastyczne i neutralne pod względem technologicznym, a także nie powinny ulegać dezaktualizacji oraz powinny stanowić połączenie ogólnych zasad i konkretnych przepisów w uzupełnieniu ewentualnie niezbędnych regulacji sektorowych;

32. podkreśla znaczenie spójnego ustawodawstwa, aby zagwarantować sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego dla wszystkich podmiotów, a także wzywa Komisję do ochrony obecnych zasad i przepisów dotyczących praw pracowników i konsumentów, zanim wprowadzone zostanie nowe ustawodawstwo, które mogłoby doprowadzić do fragmentacji rynku wewnętrznego;

Konkurencja a przestrzeganie przepisów prawa podatkowego

33. wyraża zadowolenie, że pojawienie się gospodarki dzielenia się doprowadziło do nasilenia konkurencji i zmusiło istniejące podmioty do skoncentrowania się na rzeczywistych potrzebach konsumentów; zachęca Komisję do wspierania równych warunków konkurencji między platformami współpracy w przypadku porównywalnych usług, a także między takimi platformami a przedsiębiorstwami tradycyjnymi; podkreśla znaczenie identyfikowania i usuwania przeszkód dla powstawania i dalszego rozwoju przedsiębiorstw opartych na współpracy, a zwłaszcza przedsiębiorstw typu start-up; w tym kontekście podkreśla potrzebę swobodnego przepływu danych, a także konieczność zagwarantowania możliwości przenoszenia danych oraz ich interoperacyjności, co ułatwia przenoszenie się z jednej platformy do innej i zapobiega uzależnieniu od jednego dostawcy, a ponadto zwraca uwagę, że są to kluczowe elementy otwartej i uczciwej konkurencji służące wzmocnieniu pozycji użytkowników platform współpracy, przy czym jednocześnie uwzględnia się uzasadnione interesy wszystkich podmiotów rynkowych oraz chroni informacje o użytkownikach i dane osobowe;

34. wyraża zadowolenie z powodu lepszej identyfikowalności transakcji gospodarczych dzięki platformom online z myślą o zagwarantowaniu przestrzegania i egzekwowania przepisów prawa podatkowego, ale jest zaniepokojony dotychczasowymi trudnościami w niektórych sektorach; podkreśla, że gospodarka dzielenia się nigdy nie powinna być sposobem na unikanie zobowiązań podatkowych; ponadto podkreśla pilną potrzebę współpracy między właściwymi organami a platformami współpracy w dziedzinie przestrzegania przepisów prawa podatkowego i poboru podatków; zauważa, że niektóre państwa członkowskie zajęły się tymi kwestiami, a także odnotowuje udaną współpracę publiczno-prywatną w tym zakresie; apeluje do Komisji o ułatwienie wymiany sprawdzonych praktyk między państwami członkowskimi przy współudziale właściwych organów i zainteresowanych stron oraz o przedstawienie skutecznych i innowacyjnych rozwiązań służących poprawie przestrzegania i egzekwowania przepisów prawa podatkowego, również z myślą o wyeliminowaniu ryzyka transgranicznych oszustw podatkowych; w związku z tym zwraca się do operatorów platform współpracy o przyjęcie aktywnej postawy; zachęca państwa członkowskie do współpracy z myślą o sprecyzowaniu zestawu informacji, jakie różne podmioty gospodarcze działające w obrębie gospodarki dzielenia się muszą przekazywać organom podatkowym w ramach podatkowych obowiązków informacyjnych, zgodnie z przepisami krajowymi;

35. zgadza się, że przedsiębiorstwa świadczące porównywalne usługi, czy to w ramach gospodarki tradycyjnej czy też gospodarki dzielenia się, powinny mieć funkcjonalnie podobne obowiązki podatkowe, a także uważa, iż podatki należy płacić tam, gdzie generowane są zyski i gdzie nie chodzi jedynie o wypracowanie udziału w kosztach, przy czym należy przestrzegać zasady pomocniczości oraz krajowych i lokalnych przepisów podatkowych;

Czwartek, 15 czerwca 2017 r.

Wpływ na rynek pracy i prawa pracownicze

36. podkreśla, że rewolucja cyfrowa ma przemożny wpływ na rynek pracy oraz że nowe tendencje w gospodarce dzielenia się są częścią aktualnego trendu dającego się zaobserwować w kontekście cyfryzacji społeczeństwa;

37. jednocześnie zauważa, że gospodarka dzielenia się otwiera nowe możliwości oraz wprowadza nowe i elastyczne sposoby znajdowania zatrudnienia dla wszystkich użytkowników, zwłaszcza dla osób samozatrudnionych, bezrobotnych i oddalonych obecnie od rynku pracy, a także osób, które bez tych możliwości nie byłyby w stanie odnaleźć się na rynku pracy, a przez to może ona służyć jako klucz do integracji na rynku pracy, szczególnie w przypadku ludzi młodych i grup zmarginalizowanych; zwraca jednak uwagę, że w pewnych okolicznościach zmiany te mogą również prowadzić do sytuacji niegwarantujących pewności zatrudnienia; wyraźnie wskazuje na niezbędną elastyczność rynku pracy z jednej strony oraz na konieczność ekonomicznego i społecznego zabezpieczenia pracowników z drugiej strony w zgodzie ze zwyczajami i tradycjami państw członkowskich;

38. wzywa Komisję do zbadania, w jakim stopniu przepisy obowiązujące na szczeblu Unii mają zastosowanie do cyfrowego rynku pracy, oraz do zapewnienia ich odpowiedniego wdrożenia i egzekwowania; apeluje do państw członkowskich, aby we współpracy z partnerami społecznymi i innymi właściwymi podmiotami dokonały oceny – w sposób proaktywny oparty na logice przewidywania – konieczności modernizacji obowiązujących przepisów, łącznie z systemami zabezpieczenia społecznego, tak aby być na bieżąco ze zmianami technologicznymi, a jednocześnie zapewnić ochronę pracowników; apeluje do Komisji i państw członkowskich o skoordynowanie systemów zabezpieczenia społecznego w celu zapewnienia możliwości przenoszenia świadczeń i sumowania okresów zgodnie z przepisami unijnymi i krajowymi; zachęca partnerów społecznych do aktualizowania układów zbiorowych w stosownych przypadkach, aby zachować obowiązujące standardy ochrony w cyfrowym świecie pracy;

39. zwraca uwagę na kluczowe znaczenie ochrony praw pracowniczych w sektorze usług społecznościowych, przede wszystkim prawa pracowników do organizowania się, negocjowania układów zbiorowych i podejmowania działań zbiorowych w zgodzie z przepisami i praktykami krajowymi; przypomina, że w oparciu o zasadę pierwszeństwa faktów wszystkich pracowników w gospodarce dzielenia się można podzielić na pracowników zatrudnionych lub samozatrudnionych i należy ich odpowiednio sklasyfikować; wzywa państwa członkowskie i Komisję do zadbania – w zakresie przysługujących im odpowiednio kompetencji – o uczciwe warunki pracy oraz odpowiednią ochronę prawną i socjalną dla wszystkich pracowników w gospodarce dzielenia się bez względu na ich status;

40. wzywa Komisję do opublikowania wytycznych w zakresie zastosowania prawa Unii do poszczególnych rodzajów modeli biznesowych wykorzystujących platformy, aby wyeliminować w stosownych przypadkach luki regulacyjne w obszarze zatrudnienia i zabezpieczenia społecznego; uważa, że duży potencjał gospodarki platform w zakresie przejrzystości umożliwi skuteczną identyfikowalność, co jest zgodne z celem dotyczącym egzekwowania obowiązujących przepisów; apeluje do państw członkowskich o prowadzenie wystarczających inspekcji pracy w odniesieniu do platform internetowych i o nakładanie kar w przypadku naruszenia przepisów, zwłaszcza w związku z warunkami pracy i zatrudnienia, a także specjalnymi wymogami dotyczącymi kwalifikacji; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na pracę nierejestrowaną i fikcyjne samozatrudnienie w tym sektorze oraz do umieszczenia gospodarki platform w programie europejskiej platformy zwalczania pracy nierejestrowanej; zwraca się do państw członkowskich o uruchomienie wystarczających środków na przeprowadzanie inspekcji;

41. podkreśla, jak ważne jest zadbanie o prawa podstawowe oraz odpowiednią ochronę socjalną coraz większej liczby pracowników samozatrudnionych, którzy odgrywają kluczową rolę w gospodarce dzielenia się, w tym o prawo do negocjowania układów zbiorowych i podejmowania działań zbiorowych, również w odniesieniu do kwestii wynagrodzenia;

42. zachęca państwa członkowskie do uznania, że gospodarka dzielenia się przyniesie również zakłócenia, a zatem wzywa do przygotowania środków amortyzujących dla niektórych sektorów oraz do wspierania szkoleń i zwolnień monitorowanych;

43. podkreśla, jak ważne jest, aby pracownicy platform współpracy mogli czerpać korzyści z możliwości przenoszenia ratingów i ocen, które decydują o ich wartości na rynku cyfrowym, a także wskazuje na znaczenie łatwego przekazywania i gromadzenia ratingów i ocen w ramach różnych platform przy jednoczesnym poszanowaniu zasad dotyczących ochrony danych i prywatności wszystkich zaangażowanych stron; zwraca uwagę na możliwość stosowania nieuczciwych i arbitralnych praktyk w odniesieniu do ocen internetowych, co może mieć wpływ na warunki pracy i wynagrodzenie pracowników platform współpracy oraz ich zdolność do otrzymania zatrudnienia; uważa, że mechanizmy sporządzania ratingów i ocen należy opracowywać w sposób gwarantujący przejrzystość oraz że pracowników należy informować o ogólnych kryteriach stosowanych podczas opracowywania takich mechanizmów i przeprowadzać z nimi konsultacje w tej sprawie na odpowiednim szczeblu i zgodnie z prawem państw członkowskich;

Czwartek, 15 czerwca 2017 r.

44. podkreśla znaczenie aktualnych umiejętności w zmieniającym się krajobrazie zatrudnienia, a także znaczenie, jakie ma zapewnienie wszystkim pracownikom możliwości posiadania odpowiednich umiejętności wymaganych w gospodarce cyfrowej i społeczeństwie cyfrowym; zachęca Komisję, państwa członkowskie i podmioty działające w ramach gospodarki dzielenia się do udostępniania szkoleń w ramach uczenia się przez całe życie i rozwoju umiejętności cyfrowych; uważa, że potrzebne są publiczne i prywatne inwestycje oraz możliwości finansowania z myślą o uczeniu i szkoleniu się przez całe życie, w szczególności dla mikroprzedsiębiorstw i małych przedsiębiorstw;
45. podkreśla, jak ważne są telepraca i inteligentna organizacja pracy w gospodarce dzielenia się, i w związku z tym wskazuje na konieczność traktowania takiego modelu pracy na równi z modelem tradycyjnym;
46. wzywa Komisję do zbadania, w jakim stopniu dyrektywa w sprawie pracy tymczasowej (2008/104/WE⁽¹⁾) ma zastosowanie do konkretnych platform internetowych; uważa, że struktura wielu pośredniczących platform internetowych przypomina agencje pracy tymczasowej (trójstronny stosunek umowny między pracownikiem tymczasowym a pracownikiem platformy, między agencją pracy tymczasowej a platformą internetową oraz między przedsiębiorstwem użytkownika a klientem);
47. wzywa krajowe publiczne służby zatrudnienia i sieć EURES do lepszego przekazywania informacji na temat możliwości oferowanych przez gospodarkę dzielenia się;
48. wzywa Komisję, państwa członkowskie i partnerów społecznych do udostępniania pracownikom platform odpowiednich informacji dotyczących warunków pracy i zatrudnienia oraz praw pracowniczych, a także ich stosunku pracy zarówno w odniesieniu do platform, jak i użytkowników; uważa, że platformy powinny odgrywać aktywną rolę w udostępnianiu użytkownikom i pracownikom informacji na temat obowiązujących przepisów z myślą o przestrzeganiu wymogów prawnych;
49. zwraca uwagę na brak danych dotyczących zmian w sferze zatrudnienia, spowodowanych przez gospodarkę dzielenia się; wzywa państwa członkowskie i Komisję do gromadzenia – również we współpracy z partnerami społecznymi – wiarygodniejszych i obszerniejszych danych na ten temat oraz zachęca państwa członkowskie do zlecenia już istniejącym właściwym organom krajowym zadania polegającego na monitorowaniu i ocenianiu trendów pojawiających się na społecznościowym rynku pracy; podkreśla w tym kontekście znaczenie wymiany informacji i najlepszych praktyk między państwami członkowskimi; podkreśla znaczenie monitorowania rynku pracy i warunków pracy w gospodarce dzielenia się, aby zwalczać bezprawne praktyki;

Lokalny wymiar gospodarki dzielenia się

50. zauważa, że coraz więcej lokalnych organów i samorządów uczestniczy już aktywnie w regulowaniu i promowaniu gospodarki dzielenia się, koncentrując się przy tym na praktykach społecznościowych zarówno jako przedmiocie ich strategii politycznych, jak i na podstawowej zasadzie nowych form zarządzania opartego na współpracy oraz demokracji uczestniczącej;
51. uważa, że organy krajowe, regionalne i lokalne mają dostatecznie duże pole manewru w kwestii przyjmowania środków dostosowanych do sytuacji, aby reakcją na jasno określone cele zgodne z interesem publicznym były proporcjonalne środki w pełni zgodne z prawodawstwem UE; w związku z tym wzywa Komisję do wspierania państw członkowskich w kształtowaniu polityki i przyjmowaniu przepisów spójnych z prawem UE;
52. zauważa, że pionierami są miasta, ponieważ warunki miejskie, takie jak gęstość zaludnienia i fizyczna bliskość, sprzyjają upowszechnianiu się praktyk społecznościowych, które obejmują swoim zasięgiem nie tylko inteligentne miasta, ale również miasta dzielenia się, a także ułatwiają przechodzenie na infrastrukturę bardziej przyjazną dla obywateli; wyraża również przekonanie, że gospodarka dzielenia się może być prawdziwą szansą dla wewnętrznych obszarów peryferyjnych, obszarów wiejskich i obszarów znajdujących się w niekorzystnym położeniu, a także może prowadzić do powstawania nowych i integracyjnych form rozwoju, wywierać pozytywny wpływ społeczno-gospodarczy oraz pomagać społecznościom zmarginalizowanym dzięki pośrednim korzyściom dla branży turystycznej;

Promowanie gospodarki dzielenia się

53. odnotowuje znaczenie odpowiednich kompetencji, umiejętności i szkoleń, aby jak największej liczbie osób umożliwić odgrywanie aktywnej roli w gospodarce dzielenia się oraz wykorzystanie własnego potencjału;

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 z 5.12.2008, s. 9.

Czwartek, 15 czerwca 2017 r.

54. podkreśla, że technologie informacyjne i komunikacyjne umożliwiają szybkie i skuteczne rozwijanie innowacyjnych pomysłów w ramach gospodarki dzielenia się, a jednocześnie łączą uczestników i wzmacniają ich pozycję, zarówno użytkowników, jak i usługodawców, ułatwiając im dostęp do rynku i udział w nim, a także ułatwiając dostęp do obszarów oddalonych i wiejskich;

55. wzywa Komisję do aktywniejszego zachęcania do współpracy publiczno-prywatnej, w szczególności w odniesieniu do systemów identyfikacji elektronicznej, aby podnosić zaufanie konsumentów i usługodawców do transakcji online w oparciu o unijne ramy wzajemnego uznawania systemów identyfikacji elektronicznej, a także do zajęcia się innymi istniejącymi barierami dla rozwoju gospodarki dzielenia się, takimi jak przeszkody w udostępnianiu transgranicznych systemów ubezpieczeń;

56. zwraca uwagę, że wprowadzenie sieci 5G zasadniczo zmieni logikę naszych gospodarek, sprawiając, iż usługi staną się bardziej zróżnicowane i łatwiej dostępne; podkreśla zatem, jak ważne jest utworzenie konkurencyjnego rynku dla innowacyjnych przedsiębiorstw, których powodzenie będzie ostatecznie decydujące dla siły naszych gospodarek;

57. zwraca uwagę, że gospodarka dzielenia się ma coraz większe znaczenie w sektorze energetycznym, gdyż umożliwia konsumentom, producentom, osobom fizycznym i społecznościom skuteczne angażowanie się w szereg zdecentralizowanych etapów cyklu energii ze źródeł odnawialnych, włącznie z produkcją i konsumpcją własną, magazynowaniem i dystrybucją zgodnie z celami Unii w zakresie klimatu i energii;

58. zaznacza, że gospodarka dzielenia się rozkwita szczególnie w społecznościach o silnie zakorzenionych modelach dzielenia się wiedzą i edukacją i tym samym jest tam czynnikiem katalizującym i umacniającym kulturę otwartych innowacji; podkreśla znaczenie spójnych strategii politycznych oraz instalowania sieci szerokopasmowych i ultraszerokopasmowych jako warunku wstępnego umożliwiającego pełne wykorzystanie potencjału gospodarki dzielenia się oraz czerpanie korzyści z modelu opartego na dzieleniu się; w związku z tym przypomina o konieczności umożliwienia wszystkim obywatelom UE dostępu do odpowiednich sieci, w szczególności na obszarach słabiej zaludnionych, odległych lub wiejskich, gdzie wystarczająca łączność nie jest jeszcze dostępna;

59. podkreśla, że gospodarka dzielenia się potrzebuje wsparcia, aby móc się rozwijać i ekspandować, oraz że powinna pozostać otwarta na badania naukowe, innowacje i nowe technologie w celu przyciągnięcia inwestycji; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zadbania o to, aby przepisy i strategie polityczne UE nie ulegały dezaktualizacji, zwłaszcza w odniesieniu do kwestii otwarcia niewyłącznych przestrzeni o charakterze doświadczalnym, sprzyjających łączności cyfrowej i kulturze informatycznej, jak i kwestii wspierania europejskich przedsiębiorców i przedsiębiorstw typu start-up, a także czwartej rewolucji przemysłowej, ośrodków, klastrów i inkubatorów innowacyjności przy jednoczesnej dbałości o efekty synergii wynikającej z ich współistnienia z tradycyjnymi modelami prowadzenia działalności gospodarczej;

60. podkreśla złożony charakter sektora transportu w obrębie gospodarki dzielenia się i poza nią; zauważa, że sektor ten podlega ścisłej regulacji; zwraca uwagę na znaczny potencjał gospodarki dzielenia się w zakresie podnoszenia wydajności systemu transportowego oraz poprawy jego zrównoważonego charakteru (w tym również poprzez płynne nabywanie biletów w celu skorzystania z różnych środków transportu podczas jednej podróży przez użytkowników korzystających z aplikacji związanych z gospodarką dzielenia się) i bezpieczeństwa, a także uczynienia obszarów odległych bardziej dostępnymi i ograniczenia niepożądanych efektów zewnętrznych będących wynikiem zatorów komunikacyjnych;

61. apeluje do właściwych władz o promowanie korzystnego współistnienia wspólnych usług transportowych z systemem transportu konwencjonalnego; zachęca Komisję do uwzględnienia gospodarki dzielenia się w pracy nad nowymi technologiami w transporcie (pojazdy zintegrowane z siecią, pojazdy autonomiczne, zintegrowana sprzedaż biletów elektronicznych i inteligentne systemy transportowe) ze względu na silne interakcje między nimi i wynikające z nich naturalne efekty synergii;

62. podkreśla potrzebę zagwarantowania pewności prawa dla platform i ich użytkowników, aby umożliwić rozwój gospodarki dzielenia się w sektorze transportu w UE; zauważa, że w sektorze mobilności istotne jest wyraźne rozróżnienie między (i) wspólnym korzystaniem z samochodu i dzieleniem się kosztami w kontekście konkretnej podróży zaplanowanej przez kierowcę w jego własnym celu oraz (ii) regulowanymi usługami przewozu osób;

63. przypomina, że według szacunków Komisji świadczenie usług zakwaterowania przez osoby prywatne dla innych osób prywatnych to największy sektor gospodarki dzielenia się pod względem wymiany handlowej, natomiast świadczenie usług transportu na tej samej zasadzie to największy sektor pod względem przychodów z platform;

Czwartek, 15 czerwca 2017 r.

64. podkreśla, że w branży turystycznej udostępnianie domów to znakomite wykorzystanie zasobów i niewykorzystanej przestrzeni, w szczególności na obszarach, które zazwyczaj nie czerpią korzyści z turystyki;
65. potępia w związku z tym przepisy narzucane przez niektóre organy publiczne w celu ograniczenia świadczenia usług zakwaterowania dla turystów w ramach gospodarki dzielenia się;
66. zwraca uwagę, że europejskie platformy współpracy mają trudności z uzyskaniem dostępu do kapitału wysokiego ryzyka i z realizacją strategii rozwoju działalności oraz że mały rozmiar i fragmentacja rynków krajowych, jak i dotkliwy brak inwestycji transgranicznych dodatkowo pogłębiają te problemy; wzywa Komisję i państwa członkowskie do pełnego wykorzystania istniejących instrumentów finansowych w celu inwestowania w modele biznesowe oparte na współpracy oraz do wspierania inicjatyw służących ułatwianiu dostępu do finansowania, zwłaszcza przedsiębiorstwom typu start-up oraz małym i średnim przedsiębiorstwom;
67. podkreśla, że systemy finansowania oparte na współpracy, np. finansowanie społecznościowe, stanowią ważne uzupełnienie tradycyjnych kanałów finansowania w ramach efektywnego ekosystemu finansowego;
68. zauważa, że usługi świadczone przez MŚP w sektorze gospodarki dzielenia się nie zawsze są w wystarczającym stopniu dostosowane do potrzeb osób niepełnosprawnych i seniorów; apeluje o narzędzia i programy mające na celu wspieranie tych podmiotów w uwzględnianiu potrzeb osób niepełnosprawnych;
69. wzywa Komisję do ułatwiania i promowania dostępu do odpowiednich linii finansowania dla europejskich przedsiębiorców działających w sektorze gospodarki dzielenia się, również w ramach programu UE w zakresie badań naukowych i innowacji „Horyzont 2020”;
70. zauważa szybki rozwój i dynamiczne rozpowszechnianie się innowacyjnych technologii i narzędzi cyfrowych, takich jak łańcuch bloków i technologie zdecentralizowanej księgi rachunkowej, również w sektorze finansowym; podkreśla, że wykorzystywanie tych zdecentralizowanych technologii może umożliwić skuteczne transakcje i połączenia społecznościowe w gospodarce dzielenia się, prowadząc do powstawania niezależnych rynków lub sieci i zastąpienia w przyszłości roli pośredników, jaką przypisuje się dziś platformom współpracy;

o

o o

71. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
-